

ve i dag, til at få nogle flere penge, mens de, der er højproduktive og effektive, også på det her område må acceptere, at her er man altså ikke blevet betænkt af forligskredsen?

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er to ting i det her.

Hvis man som kommune skal af med 3.000-4.000 kr., fordi man ikke har taget hånd om fru Jensens problemer, da hun blev udskrevet fra sygehuset, så tror jeg altså, at man i den kommune – det vil jeg i hvert fald anbefale at man gør i den kommune, jeg bor i – skulle have sendt en ud, der stod klar, da fru Jensen kom hjem, og som havde fundet ud af, hvad det var, fru Jensens behov var. For de behov er der jo også, når hun igen kommer fra sygehuset, og der er det jo langt billigere for kommunen – også hvis det er 3.000-4.000 kr., man skal betale konkret for den ekstra indlæggelse, der nu finder sted, fordi man ikke var der – at tage hånd om det fra starten i stedet for at vente.

I forhold til det aktivitetsbestemte synes jeg, det er at vende tingene noget på hovedet. Det afgørende for mig, vil jeg så sige, er jo egentlig bare, at patienten bliver behandlet, at man kommer ind i et forløb, hvor man rent faktisk får hjælp. Det er jo det afgørende. Så kan man have en filosofisk diskussion om, hvorvidt en sygehusafdeling er x-effektiv eller y-effektiv.

Det afgørende for mig er, at vi bruger de ressourcer, vi har i offentligt regi på vores sygehus, så godt som muligt, at patienterne rent faktisk kommer ind og bliver behandlet.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Der er talt meget om abespil, og hvem der går og tænker hvad. Det er jo også interessant. Jeg tænker meget på patienterne og på borgerne. Jeg er meget optaget af det der med incitamentet og kommunerne. Jeg hører også, at der skal være et tilstrækkeligt incitament til, at vi ikke skal have svingdørspatienter.

Når vi så ser på det økonomiske, finansieringsdelen, og sundhedslovforslaget, som vi jo skal behandle i morgen, har jeg meget svært ved at finde en eller anden garanti for, at borgerne kan se, at vi får et løft med det her. Jeg har heller ikke hørt, at hr. Kristian Thulesen Dahl har givet mig en garanti for, at det bliver bedre, og derfor vil jeg gerne spørge: Hvis kommunerne ud fra

de incitamenter, der ligger i det lovforslag, som vi har her – eller to eller tre – ikke kan leve op til det, hvordan skal borgerne så få en garanti for, at det incitament bliver bedre? Hvordan får jeg en garanti for, hvis jeg stemmer for det her lovforslag, at hr. Kristian Thulesen Dahl kan sige til mig, at borgerne får det bedre?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg mener, det er helt åbenbart, at det vil blive bedre. Jeg mener, at et af vores problemer i dag på en lang række områder er, at man kommer ind til et behandlingstilbud, bliver behandlet, og når man er færdig med behandlingen, kommer man hjem, og så bliver der ikke i tilstrækkeligt omfang taget hånd om en med det resultat, at man har tilbagefald på forskellig vis.

Det kan være inden for nogle af de generelle sygdomsformer, vi kender, men det kan også være inden for misbrugsproblemer, hvor jeg i hvert fald har oplevet meget, meget gribende fortællinger om, hvordan folk er faldet tilbage, fordi der ikke har været et system til at gribe fat om dem og hjælpe dem på vej efter endt behandling i et amtsligt tilbud.

Der er det da åbenbart, at hvis man sikrer, at kommunen har en langt større interesse i at stå klar med det samme, når patienten bliver udskrevet, eller når misbrugeren kommer hjem fra behandling, er der en større chance for, at den person får en hjælp, der gør, at personen vil kunne komme til at virke aktivt igen i stedet for at få et tilbagefald.

Det er selvfølgelig det, der er omdrejningspunktet for, at jeg mener med bestemthed at kunne sige, at det her simpelt hen må kunne skabe forbedringer i forhold til det system, vi kender i dag.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Skal jeg forstå det sådan, at hr. Thulesen Dahl mener, at fordi der er en eller anden form for en betaling, vil vi nu få løst alle de problemer, som vi ser i dag, og som ikke er løst i dag? For der er jo ingen tvivl om, at mange af de problemer, som hr. Thulesen Dahl står og fremfører på talerstolen, kunne kommunerne jo bare have løst i dag. Hvordan skal kommunerne så få det incitament, hvis ikke de også kan se ud fra den regning, hvad det er, de kan gøre bedre?